

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Felbermayr Transport- und Hebetchnik, spol. s r. o.**, ul. Jiřího ze Vtelna 1731/11, Praha 9, zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Hladíkem, náměstí 28. října 1898/9, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 9. 6. 2021, čj. MD-14133/2021-510/3, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2021, čj. 8 A 111/2021 - 29,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2021, čj. 8 A 111/2021 - 29, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se u Městského soudu v Praze bránila žalobou proti rozhodnutí ministra dopravy, jenž zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného. Žalovaný tímto rozhodnutím zastavil řízení o žádosti žalobkyně o povolení ke zvláštnímu užívání pozemních komunikací pro přepravu zvláště těžkých nebo rozměrných předmětů a užívání nadměrných vozidel. Městský soud žalobu shora označeným usnesením odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro opožděnost. Zdůvodnil, že napadené rozhodnutí ministra dopravy (pozn.: městský soud mylně uvedl „rozhodnutí ministra vnitra“) bylo žalobkyni doručeno dne 9. 6. 2021, žaloba však byla městskému soudu doručena až dne 13. 10. 2021, tedy po uplynutí dvouměsíční zákonné lhůty určené k podání správní žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).

[2] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti usnesení městského soudu kasační stížnost, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Namítla, že městský soud nesprávně posoudil otázku týkající se zmeškání lhůty pro podání žaloby. Stěžovatelka podala žalobu dne 9. 8. 2021 u věcně nepřislušného soudu, Městského soudu v Brně, který po souhlasu účastníků řízení vyslovil svou věcnou nepřislušnost usnesením čj. 16 C 182/2021 - 28 a řízení zastavil. Výrokem III poučil žalobkyni (tj. stěžovatelku v nynější věci), že může podle § 72 odst. 3 s. ř. s. podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve lhůtě jednoho měsíce od právní

moci usnesení o zastavení řízení. Toto usnesení nabylo právní moci dne 13. 10. 2021. Téhož dne podala stěžovatelka žalobu k věcně příslušnému soudu, tj. Městskému soudu v Praze.

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka pravděpodobně opomněla přiložit k žalobě jako listinný důkaz usnesení o zastavení řízení u věcně nepřislušného soudu. Současně odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 6 As 55/2012, podle kterého soud zkoumá skutečnosti rozhodné pro posouzení včasnosti žaloby vždy z úřední povinnosti.

[4] Kasační stížnost je důvodná.

[5] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. *lze podat žalobu do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.* Podle odst. 3 téhož ustanovení platí, že *jestliže soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.*

[6] Ze spisu Městského soudu v Praze plyne, že stěžovatelka podala u tohoto soudu žalobu prostřednictvím datové schránky svého zástupce dne 13. 10. 2021. V žalobě neuvedla nic o tom, že již dříve proti témuž rozhodnutí podala žalobu u Městského soudu v Brně. Tato informace neplyne ani z příloh žaloby. Městský soud v Praze přihlédl k přiloženému dokladu o doručení napadeného rozhodnutí ministra dopravy, z něhož zjistil, že toto rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno již dne 9. 6. 2021. Shledal tak, že žaloba byla podána po uplynutí zákonem stanovené lhůty, a jako opožděnou ji odmítl.

[7] NSS si s ohledem na tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti vyžádal také spis Městského soudu v Brně sp. zn. 16 C 182/2021. Z tohoto spisu plyne, že stěžovatelka skutečně podala žalobu proti rozhodnutí ministra dopravy nejdříve u Městského soudu v Brně. Žaloba, k níž bylo připojeno i napadené rozhodnutí, byla podána prostřednictvím datové schránky zástupce stěžovatelky dne 9. 8. 2021 a doručena Městskému soudu v Brně téhož dne. Městský soud v Brně řízení zastavil usnesením ze dne 22. 9. 2021, čj. 16 C 182/2021 - 28, které nabylo právní moci dne 13. 10. 2021.

[8] S ohledem na uvedené skutečnosti je zřejmé, že žalobu, kterou stěžovatelka podala u Městského soudu v Praze dne 13. 10. 2021, je třeba považovat za včasnou, neboť stěžovatelka ji podala v návaznosti na zastavení řízení u civilního soudu ve lhůtě podle § 72 odst. 3 s. ř. s., tj. ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V důsledku toho byly zachovány účinky spojené s podáním žaloby u civilního soudu. Žaloba podaná původně u civilního soudu byla rovněž podána včas, tedy ve dvouměsíční lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s., neboť rozhodnutí ministra dopravy bylo stěžovatelce doručeno dne 9. 6. 2021 a žaloba proti němu byla u Městského soudu v Brně podána dne 9. 8. 2021 (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005, čj. 3 As 30/2005 - 66, č. 1405/2007 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2020, čj. 8 Ads 99/2020 - 34).

[9] Městský soud v Praze odmítl stěžovatelčinu žalobu, aniž se zabýval podmínkami plynoucími z § 72 odst. 3 s. ř. s. Učinil tak z důvodu nedostatku informací o dříve podané žalobě u civilního soudu. To však nic nemění na tom, že je kasační stížnost důvodná. NSS totiž v případě, že dospěje k závěru, že žaloba nebyla podána opožděně, zruší usnesení městského soudu, kterým byla žaloba odmítnuta pro opožděnost, i přesto, že stěžovatelka v žalobě nesdělila všechny okolnosti svědčící ve prospěch včasnosti podání své žaloby (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2012, čj. 6 Ads 51/2012 - 30). NSS však poznamenává, že ačkoli nebylo povinností

pokračování

stěžovatelky informovat Městský soud v Praze o dříve podané žalobě u civilního soudu, bylo to nanejvýš žádoucí. Správní soud totiž zpravidla nemá jak tuto informaci získat, pokud mu ji neposkytne sám účastník řízení.

[10] NSS dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je městský soud v dalším řízení vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v novém rozhodnutí městský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). K tomu NSS poznamenává, že ačkoli byla stěžovatelka se svou kasační stížností úspěšná, bylo by vhodné s přihlédnutím k okolnostem případu zvážit použití § 60 odst. 7 s. ř. s. v případě, že stěžovatelka bude úspěšná i v řízení před městským soudem. V posuzované věci leží odpovědnost za řízení před NSS v plném rozsahu na stěžovatelce, neboť ta městský soud řádně neinformovala o všech rozhodných okolnostech, a proto odmítnutí žaloby ze strany městského soudu sama zapříčinila (srov. bod 15 rozsudku 8 Ads 99/2020 - 34).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu